

ning paa dette Omraade i højere Grad end hidtil bygges op paa Forsikringsgrundlaget.

Der har indenfor Flertallet været forskellige Meninger om Lovforslagets enkelte Bestemmelser; efter Forhandling med Indenrigsministeren er man enedes om de af Ministeren og Flertallet stillede Ændringsforslag, af hvilke Ændringsforslagene Nr. 13—18, 23, 25, 28—30 og 32 er tiltraadt af et *Mindretal* (Dahlggaard).

De konservative Medlemmer af *Fler-tallet* (Christmas Møller, Reedtz-Thott og C. J. F. Sven) kunde til § 17, Stykke 2, have ønsket tilføjet en Bestemmelse om, at Lønnen ikke maatte være under den „overenskomstmaessig fastsatte Mindstebetaling, som anvendes i Praksis“, men da man ikke kunde finde Tilslutning hertil, har man frafaldet at stille Ændringsforslag herom.

Et *Mindretal* (Fr. Andersen [Holbæk A.], Einer Jensen, Jønson, Lundberg, J. P. Nielsen og Schrøder) kan tiltræde Lovforslagets Afsnit vedrørende Indskrænkning af Antallet af Arbejdsanvisningskontorer, men kan ikke tiltræde Forslaget vedrørende Arbejdsløshedsforsikringen, da Forslagets Gennemførelse vil betyde en uforsvarlig Forringelse af Arbejdsløsheds-kassernes Tilskud og en utilbørlig Ophævelse af den ekstraordinære Understøttelse.

Mindretallet kan ikke anerkende, at de foreslaaede Nedsættelser er paakrævede eller berettigede, men maa paa det stærkeste fordømme baade, at Loven af 4. Marts 1924 søges ændret, og at Ændringerne ene tilsigter at forringe den gældende Lov, idet Mindretallet erindrer om, at det ved ovennævnte Lovs Vedtagelse fra alle Partiers Side var en Forudsætning, at der herefter skulde være Ro om Arbejdsløshedsforsikringen. Kun ud fra denne Forudsætning gav Socialdemokratiet sin Tilslutning til Reduktion af Stats- og Kommunitilskud, der nu kun udgør 65 pCt. mod 100 pCt. i 1907 og 83 pCt. i 1914 i Forhold til det indbetalte Kontingent.

Foruden de nævnte Nedsættelser af Tilskud fra Stat og Kommune indeholder Lovforslaget saa væsentlige Forringelser af den bestaaende Lov, at Mindretallet deri kun kan se et Forsøg paa fra Flertallets Side at skabe de flest mulige Vanskeligheder og de størst mulige Indskrænkninger for Arbejdsløsheds-kassernes fremtidige Virksomhed.

Mindretallet maa beklage, at der i Lovforslaget gives Adgang for Lønarbejdere af *forskellige* Fag til at slutte sig sammen i en Landskasse. Denne Bestemmelse vil virke ødelæggende paa det solidariske Princip, der hidtil har været bærende for Arbejdsløshedsforsikringen, idet Arbejdere, der kun i ringe Omfang er udsat for Ledighed, ved Betaling af et mindre Kontingent dog vil kunne sikre sig en relativ høj Understøttelse gennem saadanne separate Kasser, som Lovforslaget vil give Adgang til at danne, til Skade for det store Antal af Arbejdere, der rammes haardest af Arbejdsløsheden.

Bestemmelsen om, at der *ikke* maa udbetales Understøttelse til Arbejdere under en indenfor vedkommende Kasses faglige Omraade iværksat Strejke eller Lockout, før det af Direktøren er afgjort, i hvilket Omfang den foreliggende Arbejdsstrid er af Betydning for Beskæftigelsesmulighederne indenfor Faget, eller til Arbejdere, som sidst har været beskæftiget mere end rent midlertidigt i en af de konfliktberørte Virksomheder eller i en Virksomhed, hvis Arbejdsløshed er direkte af født af Konflikten, vil ramme fuldkommen vilkaarligt og være stridende mod hele Forsikringsprincippet.

Endelig ophæver man den bestaaende ekstraordinære Hjælp, som nu ydes efter Loven, og man vælter hermed i en Periode, hvor der er 60 000—65 000 arbejdsløse, Forsørgelsen af disse helt over paa Arbejderne selv, en Opgave, disse er ganske ude af Stand til at løse, ikke mindst under Hensyn til, at Lønningerne stadigt forringes, og Evnen til at betale højere Kontingent dermed ikke er til Stede. Alle-